

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

zaoczny wobec pozwanego P. K.

Dnia 17 października 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Irma Lorenc

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko A. S. i P. K.

o wydanie

I. nakazuje pozwanemu P. K., aby wydał powódce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. gazomierz o numerze (...), znajdujący się w lokalu przy Al. (...) (...) w S.;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 137 zł (sto trzydzieści siedem złotych) tytułem kosztów procesu;

IV. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 107 zł (sto siedem złotych) tytułem kosztów procesu;

V. nadaje wyrokowi w punkcie I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III C 1179/17

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

W dniu 7 grudnia 2017 r. powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o nakazanie pozwanym A. S. i P. K., aby wydali jej solidarnie gazomierz znajdujący się w budynku przy Al. (...) (...) w S. o numerze (...), a także – zasądzenie od pozwanych solidarnie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powódka jest właścicielem gazomierza objętego żądaniem, jako operator systemu dystrybucyjnego. Po wypowiedzeniu umowy zawartej pomiędzy odbiorcą paliwa gazowego a (...), odbiorca zobowiązany jest umożliwić powódce jego demontaż. W związku z rozwiązaniem umowy sprzedaży gazu powódka chciała zdemontować gazomierz o numerze (...) znajdujący się w lokalu przy Al. (...) (...) w S., jednakże strona pozwana uniemożliwiła jej dostęp do gazomierza.

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 31 lipca 2018 r. stanowiącym odpowiedź na pozew wniosła o oddalenie powództwa wobec jej osoby i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana wskazała, że przedmiotowy gazomierz został zamontowany przez powódkę po zawarciu przez nią umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego, która została następnie rozwiązana na jej wniosek z uwagi na wyjazd pozwanej za granicę. Umowa obowiązywała w okresie, w którym pozwana zamieszkiwała w ww. lokalu na podstawie umowy najmu zawartej z P. K.. Po zakończeniu umowy najmu pozwana wydała lokal i klucze do niego pozwanemu, który miał wydać gazomierz powódce. Następnie pozwana wyprowadziła się do Szwecji, gdzie mieszka. Pozwana wskazała, że nie ma dostępu do lokalu, który był własnością pozwanego. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, zakwestionowała, by powodowi przysługiwała własność gazomierza.

Na rozprawach pozwana podtrzymywała swe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. S. zawarła z pozwanym P. K. umowę najmu stanowiącego jego własność lokalu mieszkalnego przy Al. (...) (...) w S.. Po zawarciu tej umowy, w dniu 8 października 2013 r. pozwana zawarła z (...) Spółką akcyjną w W. (zwanym dalej (...)) umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego do ww. lokalu – na czas nieoznaczony. Usługę dystrybucji paliwa gazowego do instalacji znajdującej się w lokalu wykonywała jako operator systemu dystrybucyjnego powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. W lokalu zainstalowano w związku z zawarciem ww. umowy gazomierz o numerze (...).

okoliczności niesporne, a nadto dowody:

- umowa z dnia 8.10.2013 r. k. 50-51

W dniu 25 grudnia 2014 r. (...) wprowadziło do stosowania ogólne warunki umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego.

dowód:

- OWU k. 46-49

Pozwana w dniu 6 sierpnia 2014 r. złożyła (...) oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 3 października 2013 r. z uwagi na to, iż wyjeżdżała na stałe do Szwecji. Pozwana rozwiązała również umowę najmu lokalu z pozwanym, przy czym lokal ten wraz z kluczami do niego pozwanemu wydała.

okoliczności niesporne, a nadto dowód:

- wniosek k. 11-12

Powódka jest właścicielem gazomierza numer (...). Próby jego zdemontowania nie powiodły się.

dowody:

- karta montażu/demontażu k. 13

- wezwanie z dnia 16.04.2015 r. k. 14

- koncesja k. 15-27

- decyzja z dnia 8.10.2013 r. k. 28-30

- umowa z dnia 30.07.2014 r. k. 31-38

- umowa z dnia 24.07.2014 r. k. 39-45

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wobec pozwanej okazało się nieuzasadnione, zaś wobec pozwanego zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił przepis art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

W świetle przedłożonych przez powódkę dowodów w postaci koncesji z dnia 30 kwietnia 2001 r., decyzji z dnia 8 października 2013 r. i umów z dnia 24 lipca 2014 r. oraz 30 lipca 2014 r. przyjąć należało, iż powódka jako operator systemu dystrybucyjnego jest właścicielem gazomierza o numerze (...), bezspornie zainstalowanego w mieszkaniu przy Al. (...) (...) w S.. Jak wynikało z karty montażu/ demontażu gazomierza, nie doszło do jego zdemontowania, pomimo że umowa kompleksowa dostarczania paliwa gazowego do ww. lokalu, zawarta przez pozwaną 8 października 2013 r. została rozwiązana na skutek wypowiedzenia złożonego przez nią 6 sierpnia 2014 r. Rozwiązanie umowy spowodowało utratę przez pozwaną tytułu prawnego do korzystania z tego urządzenia pomiarowego i aktualizowało uprawnienie powódki do żądania, by gazomierz ten został jej wydany. Zważyć jednak należy, iż roszczenie to powódce przysługiwało wobec osoby, która faktycznie gazomierzem włada.

Pozwana podniosła w odpowiedzi na pozew, iż przyczyną rozwiązania umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego był jej wyjazd na stałe do Szwecji (co pokrywa się z informacją zawartą we wniosku o rozwiązanie umowy). Pozwana wskazała również, że jej tytuł prawny do ww. lokalu wynikał z umowy najmu zawartej przez nią z właścicielem lokalu P. K., która również uległa rozwiązaniu w związku z jej przeprowadzką do Szwecji. Pozwana podniosła także, że po zakończeniu umowy najmu pozwana wydała lokal i klucze do niego pozwanemu, który miał wydać gazomierz powódce i obecnie nie posiada dostępu ani do tego lokalu, ani do zamontowanego w nim gazomierza. Pozwana złożyła przy tym do akt kopię szwedzkiego dowodu osobistego, który potwierdza fakt jej zamieszkiwania poza Polską. Powódka natomiast, zobowiązana do ustosunkowania się do tego pisma procesowego pozwanej, pod rygorem uznania, iż nie kwestionuje zawartych w nim twierdzeń, w określonym terminie nie zajęła stanowiska, toteż w świetle art. 230 k.p.c. Sąd uznał wskazane przez pozwaną okoliczności za przyznane przez powódkę, a tym samym nie wymagające dowodu. Z okoliczności tych wynika, że pozwana spornym gazomierzem obecnie nie włada.

Odnosić także należy, iż źródeł roszczenia powódki względem pozwanej nie można poszukiwać w przedłożonych wraz z pozwem Ogólnych warunkach umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego, albowiem wprowadzono je do stosowania od dnia 25 grudnia 2014 r., tymczasem pozwana umowę kompleksową w tym zakresie zawarła przed tą datą. Powódka nie zaoferowała Sądowi dowodu z Ogólnych warunków umowy, które w świetle § 6 ust. 1 umowy zawartej przez pozwaną stanowiły jej integralną część. Nie jest wykluczone, że owe Ogólne warunki umowy przewidywały możliwość ich modyfikacji, jednakże tego – wobec ich nie złożenia – stwierdzić nie sposób.

Jednocześnie wskazać należy, że zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, a w tym przypadku – stosownie do § 2 tego artykułu - przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Zgodnie zaś z art. 340 k.p.c., wyrok wydany w nieobecności pozwanego nie będzie zaoczny, jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie. Zważywszy, że pozwany, któremu doręczono odpis pozwu z zobowiązaniem do wniesienia odpowiedzi na pozew, pod rygorem uznania, iż nie kwestionuje żądań, wniosków i twierdzeń powódki wyrażonych w pozwie, a także pouczony w trybie art. 206 § 2 k.p.c. w określonym terminie nie zajął stanowiska w sprawie, Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powódki co do tego, iż sporny gazomierz jest nadal zainstalowany w przedmiotowym lokalu i nie został jej wydany, jak również, że pozwany jako właściciel lokalu, znajdującym się w tymże lokalu gazomierzem włada.

W świetle powyższego Sąd uznał, iż powódka swe roszczenie windykacyjne mogła skutecznie skierować wyłącznie wobec pozwanego, a nie pozwanej. Z uwagi na to, iż roszczenie powódce wobec pozwanej w ogóle nie przysługuje, zbędne było odnoszenie się do podniesionego przez pozwaną zarzutu jego przedawnienia.

W tych okolicznościach w punkcie I wyroku Sąd nakazał pozwanemu, aby wydał powódce sporny gazomierz, zaś w punkcie II wyroku powództwo w pozostałym zakresie (tj, co do pozwanej A. S.) oddalił.

O kosztach procesu w punkcie III i IV wyroku orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Ponieważ pozwany przegrał proces, zobowiązany był zwrócić powódce poniesione w związku z nim koszty w postaci opłaty od pozwu – 30 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł i wynagrodzenia pełnomocnika powódki w stawce adekwatnej do wartości przedmiotu sporu – 90 zł. Z kolei z uwagi na to, iż pozwana proces wygrała, to powódka zobowiązana była zapłacić jej poniesione przez nią koszty procesu, które obejmowały opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w tożsamej stawce – 90 zł.

W punkcie V wyroku orzeczeniu temu nadano co do punktu I i III (a zatem w stosunku do pozwanego) rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.